

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
CEZARY BANASIŃSKI**

Delegatura w Lublinie
20-079 Lublin, ul. Dolna 3-go Maja 5
Tel. (0-81) 532-35-31, 532-54-48,
Fax (0-81) 532-08-26
E-mail: lublin@uokik.gov.pl

Lublin, dnia 10 grudnia 2004 r.

RLU – 430 – 10/04/PZ

Decyzja RLU Nr 36/2004

Na podstawie art. 101 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2003 r. Nr 86 poz. 804 ze zmianami), stosownie do art. 28 ust. 6 tej ustawy i § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2002 r. w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. z 2002 r. Nr 18 poz. 172), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego wszczętego z urzędu przeciwko Grupie Kapitałowo Budowlanej EUROGROUP Sp. z o.o. z siedzibą w K.

- działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

nakłada się na Grupę Kapitałowo Budowlaną EUROGROUP Sp. z o.o. z siedzibą w K. **karę pieniężną z tytułu nieudzielenia** na żądanie Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów **informacji**, dotyczących prowadzonego przez Prezesa Urzędu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, polegających na stosowaniu przez Grupę Kapitałowo Budowlaną EUROGROUP Sp. z o.o. z siedzibą w K. reklamy wprowadzającej w błąd poprzez rozpowszechnianie przez ww. przedsiębiorcę reklam prasowych zawierających informacje niepełne i wprowadzające w błąd odnośnie usług świadczonych przez przedsiębiorcę oraz brak oznaczenia przedsiębiorcy, oraz naruszaniu przez ww. Spółkę obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej prawdziwej i pełnej informacji o świadczonych usługach i warunkach zawieranej przez konsumentów z ww. przedsiębiorcą umowy, w szczególności dotyczących przystąpienia do grupy samofinansującej, co stanowi naruszenie art. 45 ust. 1 ww. ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w wysokości 10 000 zł (słownie: dziesięć tysięcy złotych), stanowiącą według kursu średniego walut obcych ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski w dniu 31

grudnia 2003 r. równowartość 2 119,99 euro (słownie: dwa tysiące sto dziewiętnaście euro 99/100), płatną do budżetu państwa.

Uzasadnienie

W dniu 18 lutego 2004 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wszczął z urzędu wobec Grupy Kapitałowo Budowlanej EUROGROUP Sp. z o.o. z siedzibą w K. (dalej w tekście EUROGROUP albo Spółka) postępowanie w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów polegających na stosowaniu przez w/w Spółkę reklamy wprowadzającej w błąd poprzez rozpowszechnianie reklam prasowych zawierających informacje niepełne i wprowadzające w błąd odnośnie świadczonych usług oraz brak oznaczenia przedsiębiorcy, oraz na naruszaniu przez Spółkę obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji o świadczonych usługach i warunkach zawieranych z konsumentami umów, w szczególności dotyczących przystąpienia do grupy samofinansującej, co stanowiło naruszenie art. 23a ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. W uzasadnieniu postanowienia o wszczęciu postępowania wezwano Spółkę do ustosunkowania się do zarzutów, jak również do udzielenia informacji na podstawie art. 45 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Na udzielenie odpowiedzi przedsiębiorcy wyznaczono termin 14 dni od daty doręczenia pisma zawierającego żądanie, pouczając jednocześnie o możliwości nałożenia na przedsiębiorcę kary za nieudzielenie informacji lub udzielenie informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd.

Ponieważ na powyższe żądanie Spółka nie udzieliła odpowiedzi, w piśmie z dnia 14 kwietnia 2004 r. Prezes Urzędu ponownie wezwał EUROGROUP do udzielenia uprzednio żądanych informacji. Do udzielenia informacji Spółce wyznaczono termin 7 dni od daty doręczenia wezwania. Ponownie poinformowano przedsiębiorcę o sankcji w postaci kary za nieudzielenie informacji. Wezwanie zostało doręczone Spółce dnia 19 kwietnia 2004 r. Ta jednakże nie odpowiedziała na nie.

Wobec powyższego, postanowieniem Nr 37/04 z dnia 23 czerwca 2004 r. Prezes Urzędu wszczął postępowanie w sprawie nałożenia na Spółkę kary pieniężnej z powodu nieudzielenia informacji na żądanie Prezesa Urzędu. W uzasadnieniu postanowienia wezwano EUROGROUP do ustosunkowania się do zarzutu w terminie 14 dni od daty doręczenia postanowienia, poinformowano także Spółkę o przysługującym jej prawie wglądu do materiału dowodowego na każdym etapie postępowania. Jednakże Prezes Urzędu nie otrzymał odpowiedzi od Spółki, w związku z czym pismem z dnia 12 sierpnia 2004 r. ponownie wezwano ją do

ustosunkowania się do zarzutu, wyznaczając dodatkowy termin 7 dni od daty doręczenia wezwania. Wezwanie zostało doręczone Spółce dnia 16 sierpnia 2004 r. Wobec braku odpowiedzi ze strony Spółki, Prezes Urzędu uznał za zasadne zamknąć postępowanie dowodowe, co też uczyniono dnia 6 września 2004 r., zawiadamiając o tym stronę, z jednoczesnym wyznaczeniem jej terminu do zapoznania się z materiałem zgromadzonym w postępowaniu do dnia 24 września 2004 r. Z uprawnienia tego Spółka nie skorzystała.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie bezspornym jest, iż Spółka EUROGROUP nie udzieliła informacji żądanych przez Prezesa Urzędu w postanowieniu z dnia 18 lutego 2004 r. o wszczęciu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, a następnie ponownie w wezwaniu z dnia 14 kwietnia 2004 r.

Uprawnienie do żądania od Spółki informacji Prezes Urzędu wywiódł z treści art. 45 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Zgodnie z art. 45 ust. 1, przedsiębiorcy i związki przedsiębiorców są obowiązani do przekazywania wszelkich koniecznych informacji i dokumentów na żądanie Prezesa Urzędu. Konsekwencje naruszenia przez przedsiębiorcę tego przepisu przewidziane zostały w dziale VI ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, zawierającym przepisy dotyczące nakładania przez Prezesa Urzędu kar pieniężnych w związku z naruszeniem przepisów ustawy. Należy w tym miejscu zauważyć, iż w dniu 1 maja 2004 r., wraz z wejściem w życie ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz o zmianie niektórych innych ustaw (dalej w tekście „ustawa zmieniająca”; Dz. U. z 2004 r. Nr 93 poz. 891), przepisy dotyczące kar pieniężnych uległy istotnej nowelizacji. W szczególności zmianie uległa podstawa nałożenia kary za naruszenie art. 45 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, jak również określenia kwoty minimalnej oraz maksymalnej wysokości nakładanej kary. Do czasu wejścia w życie ustawy zmieniającej, Prezes Urzędu mógł nałożyć na przedsiębiorcę, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości stanowiącej równowartość od 200 do 5 000 euro, jeżeli przedsiębiorca choćby nieumyślnie nie udzielił informacji żądanych przez Prezesa Urzędu na podstawie art. 45, lub udzielił nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd informacji, a to zgodnie z art. 101 ust. 2 pkt 2 b) ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w ówczesnym brzmieniu. Skutkiem wprowadzonej ustawą zmieniającą nowelizacji, Prezes Urzędu może, działając na podstawie art. 101 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, nałożyć na przedsiębiorcę w drodze decyzji, jeżeli przedsiębiorca nie udzielił (choćby nieumyślnie) informacji żądanych na podstawie art. 45, bądź udzielił informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd, karę pieniężną w wysokości

stanowiącej równowartość od 1 000 do 50 000 000 euro. W nowym stanie prawnym ustawodawca przewidział zatem o wiele bardziej dotkliwe sankcje grożące przedsiębiorcom w razie naruszenia art. 45 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Jednocześnie należy mieć na względzie, iż naruszenie przez Spółkę art. 45 ustawy miało miejsce w czasie obowiązywania ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w „starym” brzmieniu, tj. przed wejściem w życie ustawy zmieniającej. Powtórne wezwanie do udzielenia informacji, którego zignorowanie przez Spółkę spowodowało wszczęcie postępowania w sprawie nałożenia kary, zostało doręczone przedsiębiorcy dnia 19 kwietnia 2004 r. Wyznaczony w wezwaniu termin do udzielenia informacji upłynął z dniem 26 kwietnia 2004 r. Wobec braku odpowiedzi ze strony Spółki, upływ w/w terminu należy uznać za moment, w którym dopuściła się ona naruszenia art. 45 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Przepis art. 45 ust. 2 pkt 3 wyraźnie bowiem nakłada na Prezesa Urzędu obowiązek wskazania terminu udzielenia informacji. Z kolei postępowanie w sprawie nałożenia kary z powodu nieudzielenia informacji zostało wszczęte już w czasie obowiązywania „nowej” ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, tj. w brzmieniu nadanym przez ustawę zmieniającą. W celu ustalenia podstawy nałożenia kary konieczne jest zatem zastosowanie właściwej normy intertemporalnej.

Wedle art. 6 ustawy zmieniającej, do postępowań wszczętych przed dniem wejścia w życie ustawy zmieniającej, stosuje się przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w brzmieniu nadanym ustawą zmieniającą. Ustawodawca nie wprowadził jednak w ustawie zmieniającej normy intertemporalnej, która wyraźnie stanowiłaby, na jakiej podstawie dopuszczalne jest nałożenie kary przez Prezesa Urzędu w sytuacji, gdy przedsiębiorca naruszył obowiązek udzielenia informacji na żądanie Prezesa Urzędu przed zmianą ustawy, zaś postępowanie i wydanie decyzji ma miejsce już w czasie obowiązywania zmienionej ustawy, kiedy to naruszenie będące przedmiotem postępowania zagrożone jest bardziej dotkliwą sankcją. Należy zatem zwrócić uwagę na dotyczące zbliżonych sytuacji orzecznictwo. W wyroku z dnia 9 marca 2004 r. (sygn. akt III SK 19/04) Sąd Najwyższy podkreślił, że w odniesieniu do porównywalnych sytuacji prawnych, na gruncie polskiego porządku prawnego ustawodawca nakazał stosowanie następującej prawnomaterialnej reguły międzyczasowej „jeśli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeśli jest względniejsza dla sprawcy (art. 4 § 1 Kodeksu karnego)” oraz „jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia wykroczenia, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeśli jest względniejszą dla sprawcy” (art. 2 § 1 Kodeksu wykroczeń). Na podstawie tych regulacji prawnych można w sposób racjonalny ustalić, jakie uzasadnienie

aksjologiczne legło u podstaw norm prawnych postępowania, które przyjmowane jest na gruncie polskiego porządku prawnego przez ustawodawcę w tego rodzaju sytuacjach. W drodze rozumowania analogii z prawa, należy tą samą regułą odnieść również do rozważanego przypadku.

Po rozważeniu okoliczności faktycznych sprawy należy stwierdzić, iż w niniejszej sprawie zostały spełnione przesłanki nałożenia na przedsiębiorcę kary pieniężnej z tytułu nieudzielenia informacji żądanych przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów na podstawie art. 45 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Uwzględniając w szczególności stopień oraz okoliczności naruszenia przez Stronę przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nakłada na Stronę karę pieniężną w wysokości 10 000 zł, stanowiącą według kursu średniego walut obcych ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski w dniu 31 grudnia 2003 r. równowartość 2 119,99 euro (słownie: dwa tysiące sto dziewiętnaście euro 99/100). Wysokość kary mieści się w dopuszczalnych granicach wysokości kary, jaką Prezes Urzędu mógł nałożyć na przedsiębiorcę na podstawie art. 101 ust. 2 pkt 2 b) ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przed wejściem w życie ustawy zmieniającej, tj. do dnia 1 maja 2004 r. W opinii Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kara pieniężna o tak ustalonej wysokości odzwierciedla rażący charakter naruszenia przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Spółka zignorowała żądanie Prezesa Urzędu, jakkolwiek w myśl art. 45 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów na przedsiębiorcach spoczywa bezwzględny obowiązek udzielania wszelkich koniecznych informacji na żądanie Prezesa Urzędu. Należy uznać, iż takie zachowanie Strony mogło zmierzać do uniknięcia odpowiedzialności w związku z naruszeniem przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

W świetle powyższych okoliczności ustaloną wysokość kary pieniężnej należy uznać za uzasadnioną.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji niniejszej Decyzji.

Od niniejszej Decyzji, na podstawie art. 78 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów, przysługuje Stronie odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatura w Lublinie, w terminie dwóch tygodni od dnia doręczenia Decyzji.

Zgodnie z art. 105 ust. 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów – karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej Decyzji, na rachunek Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie: Narodowy Bank Polski, Oddział Okręgowy w Warszawie, nr 51101010100078782231000000.

Z upoważnienia Prezesa UOKiK decyzję podpisała Dyrektor Delegatury UOKiK w

Lublinie Ewa Wiszniowska